

ПАНАМАРЭНКА ПАНЦЕЛЯЙМОН КАНДРАТАВІЧ

Нарадзіўся 9 жніўня 1902 г. на хутары Шалкоўскі Беларэчанскага раёна Краснадарскага краю (Расія). Савецкі партыйны і дзяржаўны дзеяч, адзін з арганізатараў і кіраўнікоў партыйнага падполля і партызанскага руху ў Вялікую Айчынную вайну. Генерал-лейтэнант (1943).

У 1932 г. скончыў Маскоўскі інстытут інжынерна-чыгуначнага транспарту. У 1918 і 1932—1936 гг. у Чырвонай Арміі. З 1919 г. — рабочы на нафтапрамыслах і чыгунцы. З 1922 г. на камсамольскай рабоце. З 1936 г. ва Усесаюзным электратэхнічным інстытуце. З 1937 г. у апарате ЦК ВКП(б): інструктар, намеснік загадчыка аддзела кіруючых парторганаў. У 1938—1947 гг. — першы сакратар ЦК КП(б)Б, адначасова з верасня 1939 г. — член ваеннага Савета Заходняй ваеннай акругі.

У Вялікую Айчынную вайну член ваенных Саветаў Заходняга, Цэнтральнага, Бранскага франтоў. У 1942—1944 гг. — начальнік Цэнтральнага штаба партызанскага руху пры Стаўцы Вярхоўнага Галоўнакамандавання. Адзін з распрацоўшчыкаў і кіраўнік аперацыі «Рэйкавая вайна». У 1944 — верасні 1948 г. — Старшыня СНК (з 1946 г. Савет Міністраў) БССР. У 1948—1953 гг. — сакратар ЦК ВКП(б), адначасова ў 1950—1953 гг. — нарыхтовак СССР. У 1953—1954 гг. — міністр культуры СССР. У 1954—1955 гг. — першы сакратар ЦК КП Казахстана. З 1955 г. — надзвычайны і паўнамоцны пасол СССР у Польскай народнай рэспубліцы, з 1957 г. — у Індыі і Непале, з 1959 г. — у Нідэрландах. У 1961—1962 гг. — прадстаўнік СССР у Міжнародным агенцтве па атамнай энергіі ў Вене. У 1965—1978 гг. — на выкладчыцкай рабоце ў Інстытуце грамадскіх навук пры ЦК КПСС.

Дэпутат Вярхоўнага Савета БССР (1938—1951), Вярхоўнага Савета СССР (1940—1958).

У першыя пасляваенныя гады шмат зрабіў для аднаўлення і развіцця разбуранай вайной народнай гаспадаркі Беларусі.

Узнагароджаны ордэнамі Леніна, Суварова I ступені, Айчыннай вайны I ступені, Кастрычніцкай рэвалюцыі, «Знак Пашаны».

Імем Панамарэнкі названы вуліцы ў Мінску і Магілёве. У гады Вялікай Айчыннай вайны яго імя было прысвоена 5 партызанскім брыгадам і 16 партызанскім атрадам, якія дзейнічалі на акупаванай тэрыторыі Беларусі.

ПОНОМАРЕНКО ПАНТЕЛЕЙМОН КОНДРАТОВИЧ

Родился 9 августа 1902 г. на хуторе Шалковский Белореченского района Краснодарского края (Россия). Советский партийный и государственный деятель, один из организаторов и руководителей партийного подполья и партизанского движения в Великую Отечественную войну. Генерал-лейтенант (1943).

В 1932 г. окончил Московский институт инженерно-железнодорожного транспорта. В 1918 и 1932—1936 гг. в Красной Армии. С 1919 г. — рабочий на нефтепромыслах и железной дороге. С 1922 г. на комсомольской работе. С 1936 г. во Всесоюзном электротехническом институте. С 1937 г. в аппарате ЦК ВКП(б): инструктор, заместитель заведующего отделом руководящих парторганов. В 1938—1947 гг. — первый секретарь ЦК КП(б)Б, одновременно с сентября 1939 г. — член военного Совета Западного военного округа. В Великую Отечественную войну член военных советов Западного, Центрального, Брянского фронтов. В 1942—1944 гг. — начальник Центрального штаба партизанского движения при Ставке Верховного Главнокомандования. Один из разработчиков и руководитель операции «Рельсовая война». В 1944 — сентябре 1948 г. — Председатель СНК (с 1946 г. Совет Министров) БССР. В 1948—1953 гг. — секретарь ЦК ВКП(б), одновременно в 1950—1953 гг. — министр за-

готовок СССР. В 1953—1954 гг.— министр культуры СССР. В 1954—1955 гг. — первый секретарь ЦК КП Казахстана. С 1955 г. — Чрезвычайный и Полномочный Посол СССР в Польской Народной Республике, с 1957 г. — в Индии и Непале, с 1959 г. — в Нидерландах. В 1961—1962 гг. — представитель СССР в Международном агентстве по атомной энергии в Вене. В 1965—1978 гг. — на преподавательской работе в институте общественных наук при ЦК КПСС.

Депутат Верховного Совета БССР (1938—1951), Верховного Совета СССР (1940—1958). В первые послевоенные годы много сделал для восстановления и развития разрушенного войной народного хозяйства Беларуси.

Награжден орденами Ленина, Суворова I степени, Отечественной войны I степени, Октябрьской Революции, «Знак Почета».

Именем Пonomаренко названы улицы в Минске и Могилеве. В годы Великой Отечественной войны его имя было присвоено 5 партизанским бригадам и 16 партизанским отрядам, действовавшим на оккупированной территории Беларуси.

PONOMARENKO PANTELEIMON KONDRATOVICH

Born July 27 (August 9), 1902, in the Shalkovsky village of the Belorechensky District of Krasnodar Krai, (Russia). Soviet party and government figure, one of the organizers and leaders of the underground party and partisan movement during the Great Patriotic War. Lieutenant General (1943).

Graduated from the Moscow Institute of Railway Engineering in 1932. He served in the Red Army in 1918 and from 1932 to 1936. From 1919, he worked as a worker in the oil fields and on the railroad. From 1922, he worked for the Komsomol. From 1936, he joined the All-Union Electrotechnical Institute. From 1937, he joined the apparatus of the Central Committee of the All-Union Communist Party (Bolsheviks): instructor and deputy head of the department of leading party bodies. In 1938-1947 — First Secretary of the Central Committee of the Communist Party (Bolsheviks) of Belarus, and simultaneously, from September 1939, a member of the Military Council of the Western Military District. During the Great Patriotic War, he was a member of the military councils of the Western, Central, and Bryansk Fronts. In 1942—1944 — Chief of the Central Staff of the Partisan Movement at the Headquarters of the Supreme Commander-in-Chief. One of the developers and leader of Operation Rail War. In 1944 — September 1948 — Chairman of the Council of People's Commissars (since 1946 the Council of Ministers) of the Byelorussian SSR. In 1948—1953 — Secretary of the Central Committee of the All-Union Communist Party (Bolsheviks), and simultaneously in 1950—1953 — Minister of Procurement of the USSR. In 1953—1954 — Minister of Culture of the USSR. In 1954—1955 — First Secretary of the Central Committee of the Communist Party of Kazakhstan. From 1955, he served as Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of the USSR to the Polish People's Republic, from 1957 to India and Nepal, and from 1959 to the Netherlands. From 1961 to 1962, he was the USSR representative to the International Atomic Energy Agency in Vienna. From 1965 to 1978, he taught at the Institute of Social Sciences under the Central Committee of the CPSS.

Deputy of the Supreme Soviet of the Byelorussian SSR (1938—1951) and the Supreme Soviet of the USSR (1940—1958). In the first postwar years, he contributed greatly to the restoration and development of the war-ravaged Belarusian economy.

He was awarded the Order of Lenin, the Order of Suworov 1st Class, the Order of the Patriotic War 1st Class, the Order of the October Revolution, and the Badge of Honor.

Streets in Minsk and Mogilev are named after Ponomarenko. During the Great Patriotic War, his name was given to 5 partisan brigades and 16 partisan detachments operating in the occupied territory of Belarus.